

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Мария Славова, член на научното жури за присъждане на научна и образователна степен „доктор по право” на Деяна Димитрова Марчева, докторант на самостоятелна подготовка към катедра „Административноправни науки” на Юридически факултет на СУ „Св.Климент Охридски”

1. Темата на дисертационния труд „Публично-частно партньорство /административноправни аспекти/” е актуална и представлява интерес както за правната доктрина, така и за законодателната и правораздавателната практика. Акцентът на изследването, както е означено и в заглавието му, пада върху административноправните институти, свързани с появата, реализацията и последиците от публично-частното партньорство. Материята на изследването е предмет на вниманието на европейските институции и на българското правителство и парламент. В този смисъл дисертационният труд поражда сериозни очаквания за принос на науката и университетското образование към най-важните въпроси от политическия и икономически живот на страната.

2. Представената за обсъждане дисертация е в обем от 216 страници. Работата е правилно структурирана с въведение, три глави, заключение и библиография на използваната литература, която включва над 250 заглавия. Отделно са изведени списък на съкращенията и азбучен показалец.

Структурата на работата е класическа и следва утвърдения модел на дисертационно проучване, като отговаря на изискванията за подобен труд

3. Предмет на изследване в дисертационния труд са административноправните аспекти на публично-частното партньорство. Ясно формулирана е концепцията на дисертанта да анализира потенциала на административното право за развитие на публично-частното партньорство около идеята за защита на публичния интерес. Дисертацията запълва липсата на цялостно административноправно изследване на публично-частното партньорство у нас. За първи път в българската правна литература критично се изследва правната уредба на

публично-частното партньорство и се обосновава необходимостта от същностно използване на възможностите на традиционните институти на административното право за гарантиране на ефективността на определения като най-важен финансов механизъм в съвременни свят. Дисертационният труд допринася за теоретичното осмисляне на същността и генезиса на публично-частното партньорство. Научно-приложна стойност имат предложенията за разширяване на територията на административното право в института и конкретните предложения *de lege ferenda* с административноправна насоченост.

В основата на успешната работа на докторанта стоят богатите сравнителноправни познания, дисциплинираната методология на критичен правен анализ и логичната структура на дисертацията.

В увода са формулирани целта, задачите, методологията и пътя на научното изследване.

Глава първа изследва възникването и същността на публично-частното партньорство, обобщава белезите на правния институт и формулира теоретично понятие. Приносен момент е извеждането на генетичната връзка на ПЧП с Новия публичен мениджмънт и идеологическите предизвикателства към административното право. Ясно заявено е търсенето на алтернатива на остарялото схващане за „смесен фактически състав”, която да позволи разширяване на административноправната територия в института. Тепърва ще се провери доколко плодотворна в това отношение ще бъде идеята за хибридността на публично-частното партньорство. Релацията между ПЧП и административен договор е предпоставка за по-нататъшното очертаване на административноправните аспекти на института.

Глава втора обхваща подробен критичен анализ на действащата уредба на институционализираните и договорните публично-частни партньорства в България. Представени са множество нормативни и ненормативни актове на ЕС, които извеждат основните насоки за регламентация на публично-частните партньорства във вътрешните законодателства на държавите-членки. Систематизирани са основните дефекти и празноти в българската нормативна уредба, вкл. нейния подзаконов характер, несъответствията с принципите на европейското право, липсата на важни административноправни институти за защита на публичния интерес.

Глава трета систематизира идеите за усъвършенстване на българското законодателство в областта на публично-частните партньорства. Основните насоки са изведени от препоръките на Европейския парламент. Обосновани са четири линии, по които е възможно засилване на ролята на административното право в института на публично-частното партньорство. В тези рамки логично се вписват и конкретните предложения *de lege ferenda*, включително специализирана администрация за управление на ПЧП, индивидуален акт за съответствие с публичния интерес на ПЧП, обществено обсъждане на публичния интерес и т.н.

Заклучението обобщава основните изводи на дисертационния труд и най-важните предложения *de lege ferenda*.

4. Авторефератът отразява постиженията на дисертацията, включително научните приноси и практическото значение.

По темата на дисертационния труд има три научни публикации – две на български език в сп. „Съвременно право” (2007 и 2011) и една на английски език в чужбина (*Annual Review of Social Partnerships, 2011, London*).

5. Темата на дисертационния труд, както и съдържанието на изследването, поставят пред дисертанта сериозни и трудни задачи, по чиято реализация могат да се направят отделни бележки и да се отправят препоръки за бъдещо развитие. Поради практическия си и интердисциплинарен характер публично-частното партньорство не може лесно да се обслужи от един правен отрасъл и дори да се управлява с чисто правни механизми. Тази специфика на материята оставя читателя някак в очакване да чуе разсъжденията на автора относно икономическите и социални аспекти, с които най-сполучливо ще се съчетае публично-частното партньорство в страни като България. Интерес биха представляват и препоръките на дисертанта за слабите места в правната уредба на института и защитната реакция, която следва да се подготви в условия на бюджетен и банков колапс.

6. Въз основа на гореизложеното считам, че е представена дисертация с актуална тема, чието изследване представлява новост в правната теория и съдържа научни приноси в областта на административното право и административния процес. Давам положителна оценка за дисертационния труд и предлагам на научното

жури да гласува „за” присъждането на образователната и научна степен „доктор по право” на Деяна Димитрова Марчева.

гр. София

Доц.д-р Мария Славова, ЮФ, СУ
„Св.Климент Охридски